



לל של הענף. איזור תל-אביב נחשב לאיזור המבוקש ביותר, עליידי בעלי המוניות, ו- משום כך הסגור ביותר, מבחינת האפשרות להיכלל בתוכו.  
אומר לייטנר: "משרד הביטחון עושה עבורנו מה שביכולתו, בעת הצורך. ממליץ פה, ממליץ שם. אך לטיפול ממש, אפקטיבי, יש צורך בעזרתו של האירגון הארצי של נכי צה"ל."  
אלא שעל אירגון הנכים יש לייטנר טרוניות: "באירגון קיימות קבוצות לחץ

## האות העידות

**למופת**  
זוהי תעודת-הקלף של אות-הנכורה. בראשה המילים: לאות ולעדות כי טוראי גנה סימן-טוב גילה גבורה למופת בחרפו ונפשו בשדה-הקרב. בתמונה משמאל: העיטור עם סמל המנורה.

מפלגתיות — כמו בכל מקום אחר בארץ. משום כך, קשה מאוד להיעזר בו. שולטים שם שיקולים שלא תמיד הם אובייקטיביים. דוגמה קטנה: מדי שנה יוצאים לחו"ל נציגי גים הנפגשים עם נציגי אירגוני נכים אחרים בעולם. למיטב ידיעתי, מאז קום ה-מדינה לא השתתף בנסיעה כזו אפילו לא גיבור ישראל אחד.

## למי מגיע

אם לא לכוה?

**פ**ורמלית, היתה הסיבה של משרד התחבורה סיבה טובה מאוד. לייטנר היתה רק הערה אחת לגביה: "הייתי מוציע לך לבדוק" אמר השבוע לכתב העולם ה- זה רוברט קופל, "כמה בעלי מוניות קיבלו הצמדה לאיזור תל-אביב, מאז שאני היגשתי תי את הבקשה שלי, במרץ 1970. ואולי כדאי גם לבדוק, כמה נכי צה"ל או צל"ש ניקים יש ביניהם. מעניין למי מגיעה הצמיחה לאיזור הזה יותר מאשר לנכי צה"ל."

בעקבות דחיית בקשתו, נאלץ גיבור ישראל אל החדול לעבוד. לא, הוא אינו רעב ל- לחם. הוא השכיר את מוניתו לנהג שכיר, תמורת 600 ל"י לחודש. מזה הוא חי, פחות או יותר. 200 ל"י הולכות לתשלום לימודי התיכון עבור שתיים משלוש בנותיו. מהשאר — חיות חמש הנפשות.  
לייטנר אינו מתלונן על הצד הכספי, חור-רה לו העלבון שהוא נאלץ כבר שנה לשבת בבית ללא עבודה: "במלחמת העולם ה-2 שנייה הייתי פרטיון בעירות רוסייה, מסי-פר הוא. אחר, עם הצבא הרוסי, הגעתי עד גרמניה. ב'46 ערקתי והגעתי לארץ

שתי הרגליים את מגילת הקלף שהוא אוהו בידו, שהיא תעודת אות-הגבורה, והצמיד לחולצתו את עיטור הארגמן. שמונה לוחמי צה"ל ומשפחות ארבעה לוחמים אחרים שנפלו בקרב, קיבלו את העיטור. על הבמה: דויד בן-גוריון ושלישו נחמיה ארגוב ז"ל.

כולה, מובעת בלחיצת-יד דוממת זו של הרמטכ"ל הראשון של צה"ל, רביאלוף יעקב דורי, לסוראי סימן-טוב גנה, בטקס שנערך ביום-העצמאות הראשון, באיצטדיון רמת-גן. דורי העניק לגנה קטוע

שקיבל. במשך השנים עמל קשה למחיתו, כנהג מונית בחברת יעל דרומה, בקווים תל-אביב-באר-שבע ותל-אביב-איילת. עד ש- לפני חמש שנים החל יורק דם.  
לייטנר נבהל, חשש שלקה בשחפת. ה- בדיקות הרפואיות גילו כי היו אלו רסיסי רימון שנותרו בריאותיו מימי מלחמת ה- שיחרור, שהרופאים לא חשדו כלל בקיומם. בתחילה, המשיך בעבודתו הלאה. כשהחמיר הדימום, היתה קביעת הרופאים חד-משמעית:

**ב**משך 364 יום בשנה, בן-ציון לייטנר הוא סתם אזרח פשוט. ביום ה-365, הוא הופך למשהו מיוחד במינו: ביום העצמאות, הוא עונד על כיס חולצתו השמאלי אות קטן, עשוי פס ארגי מן פשוט, ועליו מנורת ישראל בזהב, ש- איש בארץ כמעט אינו יודע מהו.  
לא פלא. זהו אית נדיר ביותר. רק ש- שה גברים נוספים במדינת ישראל רשאים כיום לענוד אותו. וכל קצין צה"ל, התי

# סימן-טוב: המשפחה ישיבה שבעה כאשר הפקידים הודיעו על הפסקת התמיכה

דרך איטליה, בעלייה הבלתי-לגלית. עד מלחמת השחרור הייתי חבר קיבוץ אשדות-יעקב, ואחרי המלחמה, אחרי נכותי, עבדתי על המונית. זו הפעם הראשונה בחיי שאינני יכול לעבוד — תודות לחסדי ה- ביורוקרטיה."

## רוצים לעזור אבל אי אפשר

**ת**וך ישיבה בטלה, יש לו זמן להרהר בשני מכתבים המונחים לפניו. האחד הוא מכתבו של דן אבידן, ה- מפקח על התעבורה, המרביעי לאוקטובר 1970, בו משיב לו המפקח על בקשתו, בין היתר את הדברים הבאים: "מאז חודש מרס נתקבלת על ידינו שלוש פעמים ודנו בבקשותיך השונות... בכל הדיונים העלינו בפניך כי בקשתך תידון במסגרת ההסדר הכולל של ענף ה-מוניות, לכשיתגבשו ההסדרים עד סוף שנה

הוא אינו יכול להמשיך לשבת ליד ההגה שעות ארוכות.

## ההמלצות לא הספיקו

**ל**ייטנר פנה למשרד התחבורה ב- בקשה להחליף את איזור המונית שלו לאיזור תל-אביב, כדי שיוכל להמשיך לעבוד עליה מבלי להיאלץ לשבת ליד ההגה זמן ממושך. לבקשתו זו צירף אישור רפו-אי על מצב בריאותו, וכן את המלצת ראש אגף השיקום במשרד הביטחון, אריה פינק, בה צויין בין היתר, כי הוא גם נכה צה"ל וגם נושא אות גיבור ישראל.  
זה לא היה מספיק, מסתבר. לא למשרד התחבורה. לייטנר נענה בדחייה. הסיבה הפורמלית לכך היתה, כי באותה תקופה שררה במשרד התחבורה הקפאה של חלוקת רשימות למוניות והקצאת אי-זורים, במסגרת היערכות לקראת הסדר כו-

דרגתו אשר תהי — חייב הצדיע בפניו. זהו אות הגבורה — אות ההצטיינות ה- נעלה ביותר אשר לצבא ההגנה לישראל. רק תריסר כמותו הוענקו במדינת ישראל. רק שבעה מבין תריסר הגיבורים נותרו ב- חיים.

אחד מהם הוא בן-ציון לייטנר — כיום מחוסר עבודה, בחסד אותה המדינה ש- העניקה לו את אות ההצטיינות הזה.

## דם בריאות

**כ**ל חיי, לא התבלתי אף יום אחד, מספר לייטנר, גבר משופם ממוצע קומה, מוצק-מיבנה ובעל שיער שטיני. רק עכשיו הפכתי ליושב-בית — מחכה, ללא אפשרות לעבוד, להחלטת משרד התחבורה — אם ומתי אוכל לחזור ולהרוויח את לחמי בכבוד.  
גיבור ישראל לא חשב מעולם שמגיע לו משהו מיוחד מהמדינה, עבור האות הנדיר



גיבור ישראל רוקד עם אשתו לוטה. גנה היה הסמל הקלאסי לנכה ששב אל החיים.